

רע"פ 8716/06

בפני: כבוד השופט א' א' לוי

המבקש: עופר גלזר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, ע"פ 071307/04, מיום 30.5.05, שניתן בפני השופטים ז' המר, י' שנלר, י' שיצר

בשם המבקש: עו"ד עופר צור

בשם המשיבה: עו"ד אורי כרמל

החלטה

1. בית-משפט השלום בתל-אביב-יפו (סגנית-הנשיא ד' הדסי-הרמן) הרשיע את המבקש בשני אישומים של עשיית מעשה מגונה, עבירה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ובשני אישומים של הטרדה מינית, לפי סעיפים 3-5 לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998.

2. כתב האישום דיבר בשני מקרים בהם בוצעו עבירות אלו: בראשון, שאירע בתאריך 13.5.03, פגש המבקש במתלוננת י' אשר שכרה דירה שבבעלותו בעיר אילת, סמוך למקום מגוריו של מי שהיה אותה עת – והמבקש ידע זאת – חברה לחיים. כבר בראשית פגישתם החמיא המבקש למתלוננת על מראה. לאחר שנכנסו לדירה והמתלוננת ישבה לרשום לזכות המבקש המחאות בגין דמי השכירות, הוא החל נוגע בה, ליטף את ראשה ורכן אליה מאחור. לאחר מכן, בשעה שהשניים עלו במדרגות הבנין, אחז המבקש במותניה של המתלוננת, אך זו מיהרה להשתחרר מאחיזתו. בהמשך שידל המבקש את המתלוננת באומרו כי מוטב "שיהיה לה מאהב", אך זו השיבה כי היא אינה מעוניינת שכן יש לה בן-זוג. גם אז לא שעה המבקש לסירובה, הוא חיבק אותה ואף ביקש לנשקה, ולא חדל ממעשיו אלה גם כשהמתלוננת דחתה אותו מעליה. כשביקשה לצאת את הדירה, הצמידה המבקש אל גופו ונישקה על פיה, אך המתלוננת

דחתה אותו, עזבה את המקום ומאוחר יותר אף ביטלה את חוזה השכירות. במענה לחששו של המבקש, כי דבר הביטול יעורר שאלות ויעמידו במבוכה, ונוכח תחינתו כי לפחות תדחה את מועד העזיבה עד לאחר חתונתו הקרובה, הציעה המתלוננת כי המבקש יתרוץ את ביטול החוזה בכך שמלכתחילה ביקשה היא להתגורר עם בן-זוגה, דבר שלא היה בו ממש. המבקש, קבע בית-משפט השלום, הגדיל עשות ולא זו בלבד שאימץ הצעה זו, אלא הוא אף נתלה בה בפרשת הגנתו, בטוענו כי סיפורה של המתלוננת בדוי כולו, ומקורו ברצונה להשתחרר באורח חד-צדדי מחוזה שנקשר כדין.

3. באירוע שני, שהתרחש בתאריך 3.8.03, הוזמנה לביתם של המבקש ושל מי שבאותה עת כבר הייתה רעיתו, אחות – היא המתלוננת א' – לצורך טיפול והשגחה על האישה, שהחלימה מניתוח. הקשר בין הצדדים נוצר על רקע היות המתלוננת רעיתו של הרופא המרדים, שנמנה עם צוות מנתחיה של האישה. בדירה, שעה שהיו המבקש והמתלוננת לבדם, ליטף המבקש את המתלוננת בעורפה ולאחר מכן ברגליה ובהמשך נצמד אליה, ליטפה ושאל אם יוכל "להתחיל איתה". המתלוננת סירבה, אך דבר זה לא מנע מן המבקש לשוב ולגעת בה מספר פעמים, ואף לגלות את אוזנה כי הוא נוהג לישון בעירום. שיאם של הדברים היה בכך שהמבקש אחז בחזה של המתלוננת וליטפו בשתי ידיו, ועל דחייה נוספת מצדה הוא הגיב בביטול. בהמשך, שב וכפה עצמו על המתלוננת, כשהוא אוחז בה בחוזקה ומנשקה על פיה. גם הפעם, הדפה אותו א' מעליה, אולם מאוחר יותר הוא שב לחדרה וניסה לדבר על לבה כי תיעתר לו, באומרו בין היתר: "רואים עליך שאת רוצה אותי" ו"לא יכול להיות שאת נאמנה לבעלך כל החיים". משהשיבה כי היא אינה מעוניינת בו ובהצעתו, ומוטב כי ישתה כוס חלב וילך לישון, נצמד המבקש אל גופה ואמר כי הוא "רוצה חלב אִם". באותה עת הבחינה המתלוננת כי המבקש מתעורר מינית, והוא אף נעמד מולה ברגליים פשוקות, ובהצביעו לעבר המכנס הקצר שלגופו הוסיף: "תראי, את רוצה את זה". משעמדה בהתנגדותה הפך המבקש סר וזעף, אך זאת לפרק זמן קצר בלבד, שכן עד מהרה הוא הצביע אל עבר חדר השינה והזמין את המתלוננת להתלוות אליו אל המיטה. בעקבות כך קפאה המתלוננת על מקומה וכך נותרה זמן רב, מחשש כי אם תצא מן החדר בו שהתה יתפרש הדבר כאילו היא נכונה להיעתר למבקש. למחרת היום, ואף לאחר שהמבקש התנצל בפניה על שארע בליל אמש, הוא שב ונגע במתלוננת, הפעם בישבנה. בתום המשמרת, עזבה המתלוננת את הדירה ולאחר שסיפרה לבעלה את הקורות אותה, פנתה למוקד לנפגעות תקיפה מינית, ובהמשך הגישה תלונה במשטרה. אחות נוספת, שהחליפה את המתלוננת בטיפול באשת המבקש, העידה בבית-משפט השלום, כי בשלב כלשהו במהלך שהותה-שלה בדירת הזוג, נגע המבקש גם בה, במתכוון, ואולם המבט הנחרץ שנעצה בו בתגובה הניא אותו, לטענתה, מלהמשיך במעשיו.

4. להשלמת התמונה אוסיף, כי בניגוד לטענת המבקש בה אוסיף ואדבר להלן, לפיה סמכו בתי-משפט דלמטה את ידיהם על עדותן היחידה של כל אחת מן המתלוננות, הרי שלגרסאות שמסרו השתיים נמצאה תמיכה בראיות נוספות. עם אלו נמנו עדויותיהם של בני-זוגן אודות מצבן הנפשי הקשה לאחר מעשה; עדות המנתח שטיפל באשת המבקש כי אף הוא ראה את המתלוננת – שסיפרה לו על הפרשה – בסערתה; דברים שעלו בעימותים שערכה המשטרה בין המתלוננות לבין המבקש; עדותה כאמור של האחות הנוספת; ודברים שאמר המבקש עצמו בשיחות טלפון שקיימה עמו, לחוד, כל אחת מן המתלוננות, ונמצא בהם חיזוק לטענות נגדו (בענינה של המתלוננת א' אף קבע בית-משפט קמא כי, למצער, קרובים דברים אלה לראשית הודיה מצד המבקש).

5. בעקבות הרשעתו גזר בית-משפט השלום למבקש ששה חודשי מאסר, ו-12 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 10,000 ש"ח, והוא חויב לפצות כל אחת מן המתלוננות בסכום של 15,000 ש"ח.

6. ערעור, שהגיש המבקש לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב וכוון כנגד ההרשעה וחומרת העונש, נדחה. ערכאת הערעור (סגן-הנשיא ז' המר והשופטים י' שיצר ור' בן-יוסף) לא ראתה להתערב בממצאי עובדה ומהימנות, שעל יסודם העדיפה הערכאה הראשונה את גרסתן של המתלוננות על-פני זו שהציג המבקש. נוכח ממצאים אלה, אף נדחתה טענת המבקש כי אין זה מתקבל על הדעת שבהיותו אדם נורמטיבי, המצוי בשיאה של התפתחות אישית ומשפחתית, הוא ישלח ידו בביצוען של עבירות מן הסוג המדובר, וכי בפרט בכל הנוגע למתלוננת א', אין זה סביר שמעשים כאלה יתבצעו בדירה שבה נכחו כל העת אנשים נוספים, ואלה לא הבחינו במעשים. בית-המשפט המחוזי קבע כי בטענות אלו אין ממש, ואין בכוחן לקעקע את מסד הראיות שלחובת המבקש.

7. טענת המבקש, כי בכל אחד מן המעשים המיוחסים לו לא התגבשו יסודותיהן – העובדתי והנפשי כאחד – של עבירות הטרדה מינית ועשיית מעשה מגונה, לא התקבלה. בין השאר נקבע, כי היסוד של הצעה חוזרת, הדרוש לשם הרשעה בעבירת הטרדה, קם והתממש שעה שמעשי המבקש נבחנים כמכלול, ואין לאמץ בענין זה את עמדתו כי יש לראותם כאוסף של אירועים שונים ונפרדים זה מזה. גם הטענה, כי בית-משפט השלום לא נימק, בניגוד לחובתו על-פי דין, את החלטתו לבסס את ההרשעה על עדותה היחידה של כל אחת מן המתלוננות, נדחתה מן הטעם שהכרעת הדין נומקה כל

צורכה והערכאה הדיונית – כמצוין מפורשות בפסק-דינה – גזרה על עצמה זהירות בהסקת מסקנות מעדויותיהן של המתלוננות לבדן. בפסק-דינו אף עמד בית-המשפט המחוזי על ניסיונו המתמיד של המבקש – ניסיון המוכחש שוב ושוב על-ידו אך נשקף היטב מטיעונו – להציג את המתלוננות כמי שביקשו להיבנות מעושרו והגישו תלונותיהן מתוך מניע כספי. קו הגנה זה, שנדחה בידי הערכאה הראשונה, לא צלח גם בערכאת הערעור.

8. באשר למתלוננת י', דן בית-המשפט המחוזי בטענת המבקש כי פער שנתגלע בין דברים שסיפרה מייד לאחר מעשה, לבין תוכן תלונתה במשטרה כעבור מספר ימים, מחליש במידה ניכרת את מהימנות גרסתה. טענה זו נדחתה, לאחר שנמצא כי מקורו של הפער בתחושות הקשות שפקדו את המתלוננת בעקבות מעשיו של המבקש, ומנעו ממנה לספר לקרוביה את שארע בפרטי-פרטים. מטעם זה לא נמצא מקום להתייחס לסוגיה זו כמעוררת שאלה משפטית עקרונית, אלא ככזו הנשענת על נסיבותיו המסוימות של הענין הנדון. נדחתה גם טענה, אותה העלה המבקש לראשונה בשלב הערעור, כי רשויות החקירה חטאו בכך שלא גבו עדות מאמה של י', חרף משקלה הלא מבוטל של עדות זו, באשר האם שמעה מן המתלוננת כמעט בזמן אמת על שארע. דבר זה, קבע בית-משפט קמא, אינו מעלה ואינו מוריד, שכן לא היה בעדות האם כדי להוסיף על חומר הראיות הקיים ממילא לחובת המבקש.

9. בפי המבקש הייתה טענה נוספת, כי הסכמתן – מעוררת התמיהה לדדו – של שתי המתלוננות להוסיף ולשהות במחיצתו חרף המעשים שנטען כי ביצע בהן, מערערת את מהימנות גרסאותיהן. בענין זה מצא בית-המשפט המחוזי, כי המתלוננת י' דווקא עזבה את הדירה מעת שמעשי המבקש הסלימו לכדי הטרדה ומעשה מגונה של ממש. באשר למתלוננת א', האמין בית-משפט קמא לדבריה, כי בשל מעמדה החברתי של אשת המבקש, ראתה היא את הטיפול באישה כמשימה אשר מוטב להצליח בביצועה, ועזיבה נתפשה בעיניה ככישלון אישי. לבסוף, סבר בית-משפט קמא כי בהימנעותה של מתלוננת זו מלספר בעדותה בבית-משפט השלום על הכוונה, שלימים מומשה, לפתוח בהליכים אזרחיים נגד המבקש בגין מעשיו האמורים – ובענין זה נקבע שהמתלוננת לא אמרה אמת – אין כדי להשליך על מהימנות עדותה באשר לאישומים שכנגד המבקש.

10. הערעור על גזר-הדין נדחה גם הוא, לאחר שבית-המשפט המחוזי קבע כי העונש שנגזר למבקש לא חרג מרמת הענישה הראויה בעבירות מסוג זה, בפרט לאחר שנמצא כי מעשיו שיקפו דפוס חוזר של התנהגות פסולה.

11. אם הארכת בפירוט טענותיו של המבקש בבית-משפט קמא, שאת חלקן הגדול הוא שטח קודם לכן גם בפניה של הערכאה הדיונית, עשיתי זאת בשל כך שאת אותן טענות הוא שב ומעלה בבקשה שבפני. אין זאת אלא, שבאי-כוחו – עורכי-הדין עופר צור, ארז הראל ונועם רונן – טעו לסבור כי בקשת רשות ערעור היא אכסניה הולמת להעלאתן, בשנית ובשלישית, של סוגיות אשר נדונו ולובנו בפניהן של ערכאות קמא, ואין ענינן אלא בטענות שבעובדה או שהן מצטמצמות למקרהו המסוים של המבקש. הלכה ידועה היא – זו הלכת ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3), 123 – כי רשות לערעור שני מצמצמת עצמה לשאלות משפטיות, שהשלכותיהן הכלליות מצדיקות את ליבונן הנוסף בפני בית-המשפט העליון.

ככל שבהכירם הלכה זו, ביקשו באי-כוחו של המבקש לשוות לטיעוניהם צביון של שאלות כלליות, דומה כי הם לא עשו כן בהצלחה יתרה. לא מצאתי כי אותן סוגיות המועלות בבקשה – ובפרט מכוונים הדברים לטענות בענין הפער בגרסאותיה המוקדמת והמאוחרת של המתלוננת י' – מעוררות שאלה כללית. אוסיף, כי אף בע"פ 3579/04 אפגאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(4) 119, בו נתלה המבקש לענין זה, לא נקבעה הלכה כללית ואותה פרשה הוכרעה על יסוד עובדותיה המסוימות. כך הוא גם לענין הטענה בדבר השקר בו נתפסה המתלוננת א' – שכאמור לא השפיע על הערכתו של בית-משפט קמא את עדותה – ואין כל צורך להרחיב בענין זה אודות הכלל של "פלגינן דיבורא" אליו מתייחסים הצדדים בתשובה ובתשובה-שכנגד, באשר כלל זה ממילא לא שימש בסיס לקביעותיה של ערכאת הערעור.

12. הטענות, אם כן, הן טענות שבעובדה ובמהימנות, ולחלופין טענות פרטניות בלבד שההכרעה בהן נגזרת מנסיבותיו המסוימות של הענין. בכגון אלה לא יתערב בית-משפט זה בשבתו כערכאה שלישית, ואין לכך דבר וחצי דבר עם זכות הגישה לערכאות, או עם ערך החירות שלפי חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. זכותו של אדם לערער על פסק-דין שניתן בענינו איתנה היא וניצבת על שתי רגליה, והיא נועדה להבטיח כי ענינו ייבדק בידי ערכאה נוספת זולת זו שחרצה את דינו לראשונה. אולם, אין פירושה של זכות הערעור כי לאדם תעמוד תביעתו כי ענינו ישוב וייבחן גם בשלישית, וזאת בין אם מצאה ערכאת הערעור את פסק-דינה של הערכאה הראשונה מוצדק, ובין אם שינתה ממנו דבר-מה. למבקש עמדה זכותו שבדין, וניתנה לו האפשרות למצות את הליכי הערעור עד תומם.

13. הוא הדין באשר למספר מצומצם של טענות חדשות, אותן מעלה המבקש לראשונה בהליך זה. טענות אלו, לא זו בלבד שאין הן מעלות שאלה כללית, אלא

שבחלקן הגדול הן טענות סרק. כזו היא הטענה כי בית-משפט קמא ישב בהרכב חסר, וזאת – כך ממש – הואיל ואת חומר הראיות עליו התבסס פסק-הדין בחן שופט אחד בלבד, ואילו שני חבריו להרכב יצאו ידי חובתם בהסכמה לדברים. כך הוא גם באשר לטענה, כי השימוש בראיה שמקורה בעימות שנערך בין המבקש לבין המתלוננת א', וצולם כנטען ללא ידיעתם, הוא פסול באשר ראיה זו הושגה שלא כדין. כמוסבר בתשובת המדינה לבקשה, למתלוננת הובהר היטב, עוד בטרם נערך העימות, דבר הכוונה לתעדו במצלמה, והיא אף הבינה שכך יהיה. דבר זה עלה באורח שאין מפורש ממנו בחקירתה הנגדית בבית-משפט השלום, שנערכה בידי לא אחר מאשר בא-כוחו של המבקש (פרוטוקול הדיון בערכאה הראשונה, בעמ' 157-160). יתרה מכך, באי-כוחו של המבקש אף הסכימו מפורשות, וגם דבר זה מתועד בכתובים, כי קלטת העימות תוגש כראיה בערכאה הראשונה (עמ' 250 לפרוטוקול; הודעה על הגשת ראיות בהסכמה, מצורפת כנספח א' לתשובת המדינה דכאן). טענה בדבר פסלות הראיה היה על באי-כוחו של המבקש להציג בטרם נתנו את הסכמתם להגשתה, ולכל המאוחר לפני סיומו של הדיון בבית משפט השלום. אלא שהם בחרו לעשות כן רק משנתברר להם כי ראיה זו פועלת לרעת שולחם, וההסבר שסיפקו לכך אינו מניח את הדעת. כל האמור מייתר את הצורך, בו מדברת הבקשה, להידרש לפירושו הנכון של חוק האזנת סתר, התשל"ט-1979 או של איזו מבין הוראותיו.

14. באשר לחומרת העונש שנגזר: לא נעלמה מעיני תחושתי של המבקש, כי הערכאות קמא החמירו עמו מעבר למקובל ודבר זה מקורו, בין היתר, במעמדו החברתי הרם ובסיקור השליילי – בלשון המבקש: "לינץ' תקשורתי" – לו זכה ענינו. ברם, לא מצאתי דבר בקביעותיהן של ערכאות קמא, המעלה ולו שמץ של חשש כי בשל שמו או בשל פרסומו של המבקש, ככל שהינם יוצאי דופן, הוחל בענינו דין שונה מזה הנוהג בדרך כלל לגבי נאשמים בעבירות דומות. יתרה מכך, והוא העיקר בעיני, אין העונש שנגזר חורג לחומרה ממידת העונש הראויה, וזאת בהתחשב בטיב המעשים שבביצועם הורשע המבקש, באופיים הרפטטיבי, במספר הנשים שנפלו קורבן להם, ובהעדר החרטה הנשקף מן האופן בו בחר המבקש להשיב לאישומים נגדו. לא נמצאה לי, אפוא, כל עילה לסטות מן הכלל הנוהג עמנו, והוא כי ערכאה שלישית לא תיטה להתערב במידת העונש שנגזר, ותעשה כן במקרים חריגים בלבד (רע"פ 10231/03 קורן נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(1) 646, 650; רע"פ 2395/05 קסטוריאנו נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(6) 544, 552).

15. אם חרף זאת התבקשה תשובתה של המדינה לבקשה, לא היה הדבר אלא בשל טענת המבקש כי נמצאו לו ראיות חדשות, שזכרן לא בא בפניהן של ערכאות קמא,

ובכוחן להטיל ספק משמעותי במהימנות גרסתה של המתלוננת א'. ראייה חדשה, זאת יש להטעים, עשויה להקים עילה להרשות ערעור שני, ובלבד שנמצא כי לו עמדה בפניהן של הערכאה הדיונית או של ערכאת הערעור הראשונה, היה בכוחה לשנות מן התוצאה הסופית ובכך למנוע עיוות דין (ע"פ 1742/91 פ"ד נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 289, 296; ע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(4) 249, 259). אולם לא כל ראייה חדשה תוכל להצדיק היעדרות לבקשה למתן רשות לערער. בענין זה נודעת משמעות למהותה של הראייה, למשקלה ולמהימנותה הלכאורית, לנסיבות בהן הושגה, למידת השתלבותה במארג הכולל של ראיות שהוצגו בתיק, ולטעם לכך שלא הוצגה כבר לראשיתו של ההליך.

16. מהן אותן ראיות אשר המבקש טוען כי מן הדין לזכותו בגינן, למצער מחלק מן העבירות בהן הורשע? בקשתו מדברת בשתיים אלו: האחת היא תצהיר מתאריך 19.9.06, של אדם בשם יהושע (שוקי) לזרוביץ', אשר נשכר בשנת 2005 בידי המתלוננת א' ובעלה לבצע עבודת בנייה בחצר ביתם. אותו אדם הצהיר, כי פעם אחר פעם במהלך החודשים בהם עסק במלאכת הבנייה, הופיעה בפניו א' בלבוש פרובוקטיבי וב"פוזות מיניות", כלשונו. ולא זו בלבד, אלא שמספר פעמים היא אף ביקשה להזמינו אל תוך הבית שעה שבעליה וילדיה לא היו במקום, "תוך הפגנת מיניות גלויה". באחד מאותם מקרים, שאירע בקיץ 2005 – וכשלא יכול היה עוד, לגרסתו, לשאת את פיתוייה – הפציר לזרוביץ' במתלוננת כי תניח לו, שכן מצבו הכספי אינו שפיר כמצבה של אשת המבקש, והוא לא יניח לה להעמידו במצב בו העמידה את המבקש, ובלשונו: "התכוונתי שלא תצליח לקחת ממני כסף" (סעיף ו' לתצהיר לזרוביץ'). או-אז, לטענתו, התוודתה בפניו א' כי התלונה שהגישה נגד המבקש מצוה מן האצבע, וכי "הסיפור לא היה ולא נברא והוא [המבקש] לא עשה לה כלום" (סעיף ז' לתצהיר). לסוף דבריו מצהיר לזרוביץ' – אשר נכון להעמיד את גרסתו לבחינתו של מכשיר הפולגרף – כי לא הובטחה ולא ניתנה לו תמורה כלשהי בעבור תצהירו, והוא אף אינו מעוניין בכזו. הוא מוסיף ומגלה, כי בינו לבין א' ובעלה נתגלע סכסוך כספי, הקשור לעבודה שביצע עבורם, וזאת לאחר שהשניים סירבו – כך על-פי הטענה – לשלם מע"מ בגין שכרו, אולם דרשו ממנו כי ינפיק עבורם חשבונית מס, ואף איימו כי יפנו לרשויות המס.

17. ראייה שנייה, שמא אומר מקבץ ראיות נוסף, נמצאה לו למבקש בפרטים שהגיעו לידיעתו, באמצעות חוקר פרטי שהתחקה אחר א', ומהם מצטיירת, על-פי הנטען, תמונה עגומה בדבר מהימנותה של אותה אשה. ובמה דברים אמורים? את תביעתה האזרחית נגד המבקש, שעילתה היא אותם מעשים בגינם הוא הועמד לדין

פלילי, תמכה המתלוננת בחוות-דעתו של פסיכיאטר אשר קבע, כי נגרמה לה נכות נפשית קשה. המבקש טוען, כי המתלוננת הציגה בפני אותו רופא מצג שווא, שכלל לבישת שחורים ועטייתו של בגד "שנראה לא מתאים לעונה", זאת שעה ש"מהראיות שהגיעו לידי המבקש עולה, שבפועל ובחיי היומיום המתלוננת לובשת בגדים שהצניעות רחוקה מהם" (ההדגשה במקור). ועוד, בניגוד לטענתה של א' כי היא מתקשה לבוא במגע עם גברים ולצאת ממעונה באופן כללי, נצפתה היא "מופיעה בפני גברים בלבוש חושפני מאוד, שקוף ממש, מתנהגת במיניות גלויה", ויוצאת את ביתה כרגיל. היא אף מוסיפה, בניגוד לטענתה, לנהל משק חקלאי.

18. אומר כבר כעת, כי בראיות אלו אין דבר המוביל למסקנה כי בכוחן לשנות מן התוצאה אליה הגיע בית-משפט השלום. באשר לתצהיר הנוסף, המשקל שיש להעניק לו הוא מועט, וזאת מארבעה טעמים: ראשית, תצהיר זה ניתן מפיו של אדם, המעיד על עצמו כי הוא מצוי בסכסוך מתמשך עם המתלוננת, בגדרו אף איימה היא להביא לנקיטתם של צעדים משפטיים נגדו. למצער, קם חשש כי למצהיר קיים אינטרס לפגוע במתלוננת ולציירה כמי שאינה דוברת אמת.

שנית, בצדק תמהה המשיבה על שום מה בחרה המתלוננת, כנטען בתצהיר, לחשוף דווקא בפניו של לזרוביץ', אדם אשר דחה כביכול את חיזוריה הנמרצים, את העובדה כי בבסיס תלונתה נגד המבקש עומדת עלילת-שווא שהיא עצמה רקמה. דבר זה אינו מתיישב עם ההיגיון, ובוודאי שלא עם דמותה של המתלוננת כפי שהיא משורטטת בידי המבקש, כאישה מניפולטיבית ומתוחכמת, החותרת בהתמדה למציאתו של המבקש אשם בעבירות המיוחסות לו, ולו בשל רצונה לזכות בכספו.

שלישית, כלל לא ברור כיצד זה ידע המצהיר, שהיכרותו עם המתלוננת הצטמצמה, לפי דבריו, לעבודה בשירותה ולדחיית חיזוריה אגב כך, כי היא התלוננה נגד המבקש – עובדה שרק על יסודה יכול היה להודיעה, כפי שלטענתו עשה, כי לא יניח לה להעמידו במצבו של המבקש. אזכיר, כי זהותה של א' נותרה חסויה במהלך משפטו של המבקש, כשם שחסויה היא גם כיום.

ורביעית, התצהיר מתייחס לאירוע שהתרחש בקיץ 2005, לאמור למעלה משנה לפני שנרשם מפיו של המצהיר. אפילו הנחתי – הנחה שאינה ברורה מאליה כלל ועיקר – כי לא היה בפרק הזמן שחלף כדי לפגוע בזיכרונו של המצהיר בדבר האירוע אודותיו הוא מספר, כמו גם ביכולת להעמיד את דבריו למבחנה של חקירה נגדית, הרי שעל כורחך נמצא אתה תוהה מדוע לא הובאה אותה ראיה בפני ערכאות קמא. שהלא, בית-

משפט השלום לא חתם את הדיון בענינו של המבקש עד לתאריך 29.9.05, מועד מתן גזר הדין, ואם תאמר כי האירוע בו עוסק התצהיר התרחש רק לאחר מכן, הרי שלרשות המצהיר עמדה שנה תמימה להביאו בפניו של בית-המשפט המחוזי, שנתן את הכרעתו רק בחודש ספטמבר 2006. מדוע לא עשה כך אין המצהיר מסביר, ואף בפי באי-כוחו של המבקש לא נמצאה התשובה לקושיה זו. ניסיון להיתלות בטעם, ולפיו התממה אותו לזרוביץ' במסירת גרסתו עד לאחר ההחלטה בערעור בשל חששו – שהוא מעיד כי מוסיף ומקנן בלבו גם כיום – מן החשיפה הכרוכה במסירת התצהיר ומן ההמולה התקשורתית הסובבת את ההליכים בענינו של המבקש, לא ימצא משכנע. בטעמים אלה – המקימים, למצער, ספק באשר למהימנותה של הראיה החדשה – נמצא לי די, ואיני נדרש לפיכך לבקשת המשיבה להביא בענין זה ראיות בדבר עברו הפלילי המכביד של המצהיר, עבר שלטיבו איני רואה מקום להידרש בגדריה של בקשה זו.

19. באשר לטענות בענינה של חוות-הדעת הרפואית שהוגשה בהליך האזרחי, לא ברור לי ממה חפץ המבקש להיבנות בהעלותו אותן. אף אם אתעלם מן האופן הבעיתי בו הושגו הממצאים (וראו ע"פ 2126/05 ג'רייס נ' מדינת ישראל, טרם פורסם, 26.6.06) – וזאת בידי מי שבאותה נשימה ממש מלין על כי ערכאות קמא חרצו דינו של יסודה של פעולת-חקירה פסולה – הרי יש לדחות את הנטען גם לגופו. טועה המבקש אם הוא סבור כי לו אך יוכיח כי המתלוננת חטאה בשקר לענין מידת הנזק שנגרמה לה, יהא בכך להוביל למסקנה בדבר חפותו, שהרי לסוגיה זו אין דבר עם הרשעתו בפלילים, זולת המסגרת הכללית שמתוכה צמחה גם התביעה האזרחית.

20. מסקנתי היא אפוא, כי גם בראיות החדשות שהעמיד המבקש אין עילה לפתיחתו מחדש של הדיון בפרשה.

21. לא אוכל להימנע מלהוסיף, בפרט על רקע הסוגיה האחרונה בה עסקתי, כי יש להצר עד מאד על כי עתירתו של המבקש מנוסחת בלשון בוטה ומשתלחת, שאינה הולמת פנייה לערכאות משפטיות, וודאי שאין בה כדי להועיל לענינו. גם הניסיון להשחיר את פניהן של המתלוננות, כמי שאינן חפצות אלא בליטרה מעושרו של המבקש, שעה שהאחת מוצגת כשקרנית וכמפרת חוזה והאחרת כמופקרת – ואינך יכול לקרוא טיעונו של המבקש אלא כך – הוא בבחינת הוספת חטא על חטא, וראוי לגינוי בכל פה. למרבה הצער, אף בתשובתו של המבקש לתשובת המדינה, המנוסחת בצורה ענינית וראויה יותר, אין כדי לרפא פגם זה. אודה, כי אלמלא מדובר היה בהליך פלילי, בו מוטלת על הכף חירותו של המבקש, לא הייתי מהסס לחייבו בהוצאות ניכרות בגין בקשה זו.

22. על יסוד כל האמור, אני מחליט לדחות את הבקשה למתן רשות ערעור. המבקש יתייצב לשאת בעונשו במזכירות בית המשפט המחוזי בתל-אביב, ביום כ"ג בשבט התשס"ז (11.2.2007), עד לשעה 11:00.

ניתנה היום, ט"ז בשבט התשס"ז (04.02.07).

ש פ ט